

man Lov til at tage dem med hjemmefra. Jeg kan ikke se, at Bestemmelserne ved disse Foranstaltninger kan være saa stor. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at det var mindre rigtigt, naar man i Lovudkastet havde udeladt den Bestemmelse i Kommissionsudkastets § 27, at Skibsførere blive straffløse i de Tilfælde, hvor det kan godtgøres, at det efter de forhaandenværende Omstændigheder maatte anses for forsvarligt at sende Skibet til søs i usødygtig Stand, saa vedkjender jeg mig, at jeg ikke formaar at se de Omstændigheder, der skulde kunne gjøre det tilladeligt at sende et Skib til søs under saadanne Omstændigheder, at derved Mennekeliv udsættes for pienlyntlig Fare. Ikke engang det Exempel, som det ærede Medlem nævnte fra den engelske Lov, og som har motiveret den lignende Bestemmelse, der nu er falden ud her, kan for mig have noget Overbevisende i den Henseende. Jeg ser nemlig ikke, at den Omstændighed, at et Skib ikke kan blive repareret i den Havn, hvori det er kommet ved Haveri, paa nogen Maade skulde gjøre det tilladeligt, at man med Fare for Mennekeliv søger at bringe det usødygtige Skib hen i en anden Havn. Man kan tænke sig, at det bliver bugseret, at det bliver ledsaget af et Fartøj, der i Tilfælde af Forlis kunde optage Mandflabet, og man kunde ogsaa tænke sig, at Afstanden var saa kort og Veiret saa overordentlig heldigt, at man maatte indrømme, at der under de Omstændigheder ikke er forbundet nogen egentlig Fare med Skibets Udsendelse; men at opstille i Almindelighed, at der kan være Forhold tilstede, som gjøre, at et usødygtigt Skib uden Ansvar for de Paa-gjældende kan føres ud under saadanne Omstændigheder, at Mennekeliv ere udsatte for Fare derved, tror jeg vilde være en overordentlig svækkende Bestemmelse for hele Loven, og jeg kan ikke se, at den vilde være forsvarlig.

Den store, levende Interesse, som Lovforslaget har fremkaldt i dette Thing fra kompetent Side, væsentlig i Retning af at tilraade dets Vedtagelse, og den Omstændighed, at de Indvendinger, der ere fremsatte i modsat Retning, dog ere fremsatte med nogen Moderation, med nogen Opsigt til, at Overenskomst vil kunne træffes, give mig Haab om, at Lovforslaget baade vil blive underkastet en grundig Undersøgelse i dette Thing, og at Behandlingen af det vil lede til et gunstigt Resultat.

Brasch: Efter de omfattende Udtalelser, der fandt Sted igaar over det foreliggende Lovforslag, kan jeg fatte mig meget kort, saa meget mere, som jeg i alt Væsentligt deler de Betragtninger, der ere blevene udtalte af den ærede 6te Landssthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) og den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Sesken), Betragtninger, der hvile paa den Op-

fattelse, at det neppe kan anses for at være betimeligt i dette Dieblit at vedtage dette Lovforslag tilnærmelsesvis med de deri forelaaede Bestemmelser. Naar den høitærede Minister nu for et Dieblit siden udtalte, at der havde viist sig levende en Interesse for en Ordning i Retning af det forelagte Forslag, vil jeg ingenlunde benegte, at der kan være et Tidspunkt, hvor en saadan Interesse ganske vist har fundet Udtryk paa forskellige Steder, men det forekommer mig dog, at der foreligger bestemte Data for, at andre Betragtninger i nærværende Dieblit gjøre sig gjældende her. Der har fundet meget stærke Udtalelser Sted her i dette Thing i Retning af, hvad jeg nylig ytrede, og i Presjen og andre Steder har jeg ogsaa fundet saadanne Udtalelser. Jeg er ikke utilbøielig til at tro, at den Blimsjollske Bevægelse — man kan maasse kalde den Agitation — der i England fremkaldte saa voldsomme Skrider, har haft den Virkning, at den engelske Regering ganske vist, som det blev yttret igaar, af politiske Grunde gik ind paa at indbringe et Forslag, der gik i Retning af den Blimsjollske Opfattelse, og det gjorde den paa et Tidspunkt, hvor den havde nedsat en Kommission, der kort bag efter afgav en Betænkning, som, jeg turde næsten sige, aldeles desavouerer det, som Lovforslaget gik ud paa, og tilraadede, at man maatte afvisesere noget nær ved den tidligere Lovgivning. Det Arbejde, som nu her foreligger fra Kommissionens Side, er jo ganske vist et høist verdifuldt Arbejde. Man ser, med hvilken Omhu og Dygtighed det er behandlet; men det maa i høt Grad forbause, at Kommissionen ikke har afventet de Betænkninger, der meget hurtigt efter kunde ventes fra den norske og den svenske Kommission; thi jeg tillader mig at tro, at er der noget Omraade, paa hvilket et fælles Lovgivning, en skandinaviske Lovgivning, har stor Interesse, er det netop paa dette Omraade. Sagen er den, at Dønningerne fra den store Bevægelse i England ere naaede her til og have fremkaldt en Opfordring til Regeringen om at gjøre Noget i den Retning, og Regeringen har da søgt sig opfordret til at fremsætte et Lovforslag, men naar man som jeg dog har haft Noget at gjøre med Rhederi, og som hørende til Handelsstanden har lært disse Forhold at kjende personlig, paa nært Hold, kommer man ganske vist til den Overbevisning, at de Forhold, som skulde gjøre saadanne Love nødvendige, ikke ere tilstede her, hverken set fra den ene eller den anden Side, hverken fra Rhederens Standpunkt eller af Hensynet til Mandflabet. Det meget ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Carstensen) ytrede igaar, at Mennekeliv lod sig ikke vurdere, enhver Foranstaltning, der kunde tjene til Bevarelse af Mennekeliv, maatte man have aabent Die for og fremme. Ganste vist, Mennekeliv lade sig ikke vurdere, men der er en Grænse for det Hensyn, der kan tages. Man